

TAÐ ER NEYÐUGT AT SYRGJA OG GRÁTA

Tá ið tú missur, skalt tú eisini syrgja, gráta og minnst – tosa um tað góða lívið, tú hevur havt, sigur Sølva Patursson í Kirkjubø, sum misti mannin í góðum árum, eftir herviliga sjúkralegu, har tey alla tíðina vistu, hvønn veg tað bar

Áki Berthildsen

– Illgrunin um, at okkurt var galið, kom so spakiliga.

Soleiðis minnst Sølva Patursson í Kirkjubø tað, tá ið maður hennara, Páll Patursson, bóndi í Kirkjubø, fekk sníkjandi, men ólekjandi sjúku.

Á Eldradegnum herfyri greiddi hon frá, hvussu tað var at missa. Men hon greiddi eisini frá, hvussu hon fótaði sær aftur.

– Tað var í 1999 at Páll sjálvur fór at tosa um at okkurt var galið í høgvinum, sigur Sølva Patursson.

Hann lat festi frá sær til elsta sonin, Jóannes, men tey skuldu framvegis búgva á garðinum og hjálpa til við ymsum fyrifallandi.

– Vit fóru so til lækna í 2000, har Páll gekk til ymiskar kanningar hjá kommunulækna, psykiatara og psykologi. Hann fór at ganga til Zoneterapi, og tað gjørdi hann líka til hann doyði, sigur Sølva.

– Sjálv hevði er eisini leingi haft varhugan av, at okkurt var heilt galið, og eg minnst, at eg segði við

Páll Patursson, bóndi í Kirkjubø, sáli

» **Tey fyrireikaðu meg uppá, at tað fór at verða ein ógvuliga ring tíð**

synirnar, at ætlaðu teir sær at giftast, og hava pápan við, skuldu teir gera skjótt av. Tveir teir elstu giftist so í 2001.

Í januar í 2001 varð Páll sendur niður á Ríkissjúkrahúsið til kanningar. Aftaná fingi tey at vita, at alt var í lagi, men at hann hevði ein lítlan minnisvøk, sum kundi blíva betri, ella verri, men at

hann skuldi koma aftur til kanningar um eitt ár.

– Hettar árið gekk, men tað var ræðuligt. Vit høvdu øgiliga nógv at gera, nógvar døgurdagestir, rundvísingar, o.s.fr. Hjá Páll versnaði støðan og nú hevði hann trupult við at kenna fólk og ting. Hann broyttist, prátaði minni og minni, og svav meira, hann var øgiliga

troyttur, men arbeiddi framvegis nógv, sum hann altíð hevði gjørt.

Sum tíðin fráleið, klagði hann um, at hann var blivin so klossuttur, hann datt viðhvørt, millum annað tá hann var og skeyt harur.

Fyrst í januar í 2002 vóru vit til jarðferð úr Havnar kirkju, og gingi út í Kirkjugarðin. Vit fylgdust og tá leggi eg merki til at hann dregur so á høgra beini og tá var eg bangin fyri, at hann hevði fingið ein blóðtøpp.

Stutt og greitt

Fyrst í februar fóru vit aftur til Danmarkar til fleiri kanningar.

– Tá fortaldi eg læknunum, at hann var farin at draga uppá høgra bein, og datt viðhvørt, sigur Sølva.

Hon sá væl at læknin bleiv so løgin í andlitinum og aftaná fleiri kanningarnar fáa tey at vita, stutt og greitt: *Du har to alvorlige, fremadskridende sygdomme, og der er ingen form for behandling, og du må ikke køre bil.*

Sølva sigur, at hetta bleiv Páll øgiliga keddur um.

– Tað ber ikki til at fella í fátt. Onkrar løtur eru tungar, men ein má taka seg saman, og ikki blíva ein plága fyri síni nærmastu, sigur Sølva Patursson í Kirkjubø um tíðina, tá ið maður hennara fekk ólekiliga sjúku, og doyði

Mynd: Álvur Haraldsen